

Kalendarz z dziejów szkoły w latach 1905 – 2008

Lata 1905 -1918

Data powstania szkoły przy ulicy Generała Ignacego Prądzyńskiego jest podawana z dużym przybliżeniem, ponieważ poszczególne budynki oddawane były w różnym czasie od roku 1907 do roku 1912. Wiadomo, że szkoły od roku 1905 mieściły się przy ulicy Bergera. Nauka odbywała się w języku niemieckim. Przy obecnej ul. Prądzyńskiego a dawnej Gneisenaustrasse powołana zostaje Szkoła Ludowa dla Chłopców. Władzę sprawują Niemcy. Poznań należy do zaboru pruskiego.

Z posiadanych dokumentów wynika, że budynki szkolne, pozwalające na nauczanie przy ulicy Prądzyńskiego wybudowano do roku 1909. Od 1 lutego 1913 roku działała Drużyna Skautów im. Leszka Białego, która po powstaniu w 1920 roku Związku Harcerstwa Polskiego przekształciła się w 10 Poznańską Drużynę Harcerską im. Leszka Białego.

Rok 1919

Przy ul. Prądzyńskiego 53 utworzona zostaje Szkoła Powszechna nr XI. Mieści się w czterech pawilonach, dysponuje dwudziestoma siedmioma izbami lekcyjnymi, salą gimnastyczną i łaźnią. W publicznych szkołach Poznania rozpoczyna się nauka w języku polskim.

Rok 1929

Kuratorium Poznańskiego Okręgu Szkolnego mianuje od dnia 1 września, po przeprowadzeniu konkursu w dniu 14 sierpnia, Pana Kaliksta Ogrodowskiego – stałym kierownikiem Publicznej Szkoły Powszechnej Nr XI.

Rok 1930

Na Wildzie zostają wyodrębnione samodzielne jednostki szkolne: szkoły żeńskie - Publiczna Szkoła Powszechna nr 12 i Publiczna Szkoła Powszechna nr 28, położone przy ulicy Bergera oraz szkoły męskie - Publiczna Szkoła Powszechna nr 11 i Publiczna Szkoła Powszechna nr 25 położone przy ulicy Prądzyńskiego. Kierownikiem Publicznej Szkoły Powszechnej nr 11 zostaje Jan Łącki, a Publicznej Szkoły Powszechnej nr 25 Kalikst Ogrodowski.

Rok 1932

Przy Publicznej Szkole Powszechnej nr 25 powstaje 24. Poznańska Drużyna Harcerska im. Zawiszy Czarnego.

Rok 1933

Następuje zmiana rejonów szkolnych w Poznaniu. Dzięki działalności swego kierownika Kaliksta Ogrodowskiego, szkoła wybija się na czoło poznańskich szkół powszechnych.

Siedmioklasowa Publiczna Szkoła Powszechna nr 25 otrzymuje imię Jana Suchowiaka

-zasłużonego nauczyciela i dydaktyka poznańskiego, organizatora szkolnictwa polskiego w pierwszych latach niepodległości.

Rok 1936

Młodzież bierze w obchodach pierwszej rocznicy śmierci Józefa Piłsudskiego.

Rok 1939

Dnia 1 września podczas bombardowania Poznania (między innymi terenu szkoły), odbywa się posiedzenie Rady Pedagogicznej. W wyniku nalotu niemieckiego uszkodzony zostaje frontowy budynek Szkoły Podstawowej nr 11.

Kierownik Kalikst Ogrodowski trwa na posterunku i uruchamia szkołę już w pierwszych dniach października. Nauczyciele, przydzieleni przez władze niemieckie, prócz innych przedmiotów uczą też języka niemieckiego. Rozpoczynają się represje okupanta wobec ludności polskiej. Pierwszą ofiarą aresztowań pada nauczyciel Henryk Śniegocki. Następuje stopniowa likwidacja wszystkich czynnych jeszcze szkół.

Rok 1940

Szkoła wznowia działalność z nauką w języku niemieckim. Z szeregów nauczycielskich wyrwany zostaje kierownik Kalikst Ogrodowski i wywieziony do obozu koncentracyjnego w Mauthausen-Gusen. Tam 26 grudnia umiera śmiercią męczeńską. Większość nauczycieli zostaje zesłana do Generalnej Guberni. Szkoła zostaje przekształcona na szpital niemiecki.

Rok 1945

21 lutego kierownictwo Publicznej Szkoły Powszechnej nr 25 obejmuje Henryk Śniegocki: urodzony w 1893 r. skaut-harcercz, działacz niepodległościowy, powstaniec wielkopolski i śląski, komisarz plebiscytowy na Warmii i Górnym Śląsku, nauczyciel, kierownik i dyrektor szkół, wielki społecznik. W budynku szkoły tymczasowo urzęduje radziecki szpital wojskowy. Uczniowie pobierają naukę początkowo w Szkole nr 32 przy ul. Różanej, a od 4 kwietnia w Szkole nr 39 przy ul. Górna Wilda 77/79. Działają tam cztery szkoły, zajęcia prowadzone są przez cały dzień.

Początkowo szkoła otrzymuje kolejny numer bieżący urzędujących szkół, czyli 26. Szkoła boryka się z wieloma trudnościami (brak podręczników, kadry nauczycielskiej do klas młodszych, sprzętu szkolnego, pomocy naukowych). W dziewięciu oddziałach 450 chłopców uczą - prócz kierownika - ośmiu nauczycieli.

Pierwsza wywiadówka gromadzi 98% rodziców, przychylnych i zadowolonych z obecności dzieci w szkole, gdyż nie wszystkim młodym mieszkańcom Wildy jest to dane. W kwietniu powstaje drużyna harcerska tworząc 24. Szczep im. Zawiszy Czarnego. W dniu 3 maja, po pochodzie i mszy

św., na uroczystym „kominku” po raz pierwszy w Wolnej Polsce drużynowy odbiera przyrzeczenie harcerskie.

W myśl polecenia Inspektoratu Szkolnego wszystkie klasy udają się na wycieczkę, by tępić owady. Latem część chłopców wyjeżdża na kolonię i harcerski obóz roboczy do pomocy przy żniwach. Pomimo powszechnego niedostatku dzieci zbierają 2 320 zł na odbudowę ZOO i Botanika. Powstaje Kółko Polskiego Czerwonego Krzyża, Koło Rodzicielskie. Udaje się zorganizować dożywianie: 85 najbiedniejszych chłopców otrzymuje kilka kromek chleba i zupę, względnie białą kawę. Dzieci te dostają również podarki gwiazdkowe.

Pomimo powszechnego niedostatku dzieci zbierają 2320,- zł na odbudowę ZOO i Botanika. Powstaje Kółko Polskiego Czerwonego Krzyża, Koło Rodzicielskie. Udaje się zorganizować dożywianie – 85 najbiedniejszych chłopców otrzymuje 2 – 3 skibki chleba i zupę, względnie białą kawę. Dzieci te otrzymują również podarki gwiazdkowe. W dniu 8 grudnia następuje likwidacja szpitala rosyjskiego. Po Rosjanach pozostają zdewastowane sale i bałagan.

Szkołom przywrócona zostaje dawna numeracja: 26 szkoła otrzymuje dawniejszy numer 25, a szkoła dziewcząt – 28.

Rok 1946

15 stycznia nauczyciele i uczniowie przejmują uroczyście odnowiony poszpitalny budynek C – główny gmach szkoły. Kierownikiem szkoły pozostaje Henryk Śniegocki. Jego bogata biografia jest ciekawa: urodzony w 1893 roku, skaut – harcerz, działacz niepodległościowy, powstaniec wielkopolski i śląski, komisarz plebiscytowy na Warmii i Górnym Śląsku, nauczyciel, kierownik i dyrektor szkół, wielki społecznik.

Szkoła zaczyna normalnie funkcjonować. Odbywają się uroczystości: poranek z okazji 200 rocznicy urodzin Tadeusza Kościuszki, 100 rocznicy śmierci Karola Marcinkowskiego, obchody 1 i 3 Maja, Święta Zwycięstwa. Zaczyna działać biblioteka szkolna dysponująca zaledwie 50 woluminami oraz Spółdzielnia Uczniowska. Odbywają się szczepienia przeciw błonicy, badania lekarskie. Zbiórki pieniędzy pozwalają wysłać większą ilość dzieci na kolonię letnią.

Szkoła odczuwa brak pomocy. Nie ma komu naprawić centralnego ogrzewania, okien, dachów, instalacji odpływowych, dostarczyć mebli. Zarobki nauczycieli są tragicznie niskie. Na zebraniu Opiek Rodzicielskich z całego Poznania, prezesi, doceniając trudne warunki bytu nauczycielstwa, uchwalają zbierać większe datki miesięczne na dopłatę dla nauczycieli. W przeciągu dziesięciu dni rodzice Szkoły 25 wpłacają dobrowolnie 39 000 zł. Zarząd Opieki Rodzicielskiej wypłaca nauczycielom po 2 000 zł.

Na terenie szkoły, w dużym baraku, harcerze urządzają harcówkę. Wobec odczuwanego braku pomieszczeń w szkole znajduje tam swoje miejsce również sala dla uczniów (sfinansowana ze składek harcerzy), w której wyświetlane są pierwsze filmy „poruszające i rozrywkowe”. Niespodziankami gwiazdkowymi, w postaci składanego żłóbka, strucli, pierników, jabłek i cukierków, obdarowanych zostaje 130 biednych chłopców.

Do gmachu szkoły zostaje dodatkowo przydzielona Szkoła dla Dorosłych nr 5. 11 kwietnia do swojego pawilonu przy ul. Prądzyńskiego 53 wprowadza się żeńska Szkoła nr 28.

Rok 1947

Szkole daje się we znaki długotrwała zima. Na skutek szerzącej się grypy oraz braku opału szkoły na Wildzie są okresowo zamykane.

Wobec zakazu Rady Ministrów płacenia składek na rzecz Opieki Rodzicielskiej, drastycznej redukcji (ze 140 na 90) ulega ilość chłopców objętych dożywianiem. Po raz trzeci szkołę okradają złodzieje. Powiadomiona Milicja Obywatelska znów bagatelizuje sprawę. Dla zabezpieczenia szkoły od dalszych włamań Zarząd Miejski zaopatruje okna parterowe w mocne kraty i zasuwki przy drzwiach. Wizytujący placówkę inspektorzy podkreślają wzorową frekwencję grona nauczycielskiego oraz dobry poziom szkoły.

Wraz z końcem roku szkolnego żegna się ze szkołą jej kierownik Henryk Śniegocki. Najważniejszy powód ustąpienia kierownika to *„poniżająca godność człowieka inteligentnego opłata w kwocie 300 zł miesięcznie”*.

Zostaje rozpisany konkurs na posadę kierownika, lecz kandydatów brak. Okazuje się, że wśród źle opłacanego nauczycielstwa nie ma chętnych na jeszcze gorzej opłacanych kierowników szkół.

W dniu 9 września, z polecenia władz, kierownictwo Szkoły Powszechnej nr 25 obejmuje Czesław Majchrzak, dotychczasowy kierownik Szkoły nr 51.

Rok 1948

Po kilkakrotnej interwencji kierownika, Zarząd Miejski przystępuje do odbudowy spalonej sali gimnastycznej oraz oparkanowania terenu szkolnego. Rodzice wspomagają finansowo szkołę poprzez deklarowanie dobrowolnych, jednorazowych składek dla *„stworzenia należytych warunków pracy dla dzieci i nauczycielstwa”*.

W sali barakowej, mimo całkowitego braku ław i krzeseł, odbywa się przedstawienie teatru kukielkowego. Dzieci z najuboższych rodzin wyjeżdżają do Charcic.

Rok 1949

W listopadzie Ludwik Kornowski, nauczyciel muzyki, organizuje orkiestrę szkolną skupiającą uczniów kl. 6 – 7. Orkiestra swymi występami uświetnia wszelkie uroczystości szkolne, bierze udział w imprezach organizowanych przez władze oświatowe i społeczne.

Rok 1950

Następują rotacje na stanowisku kierownika szkoły. Funkcję tę pełnią kolejno: Alfons Karge, Zdzisława Piotrowska, Władysław Pietrzak, Janina Januszowa.

Z dniem 1 września szkoła przechodzi do szeregu szkół TPD i otrzymuje nr 3.

Rok 1951

Kolejne zmiany na stanowisku kierowniczym. Najpierw funkcję tę obejmuje na krótko Władysław Pietrzak, a zaraz po nim dotychczasowa nauczycielka szkoły p. Januszowa. Powstaje harcerski chór szkolny.

Rok 1952

Placówkę, borykającą się z ogólnym obniżeniem dyscypliny uczniów, obejmuje Kazimierz Filoda. Szkoła liczy 523 uczniów, posiada 14 oddziałów i znów nosi numer 25. Poziom wychowawczy szkoły ustawicznie się wyrównuje. Szkoła na półroczu wykonuje tylko 52 % „czystej produkcji” (uczniowie bez ocen niedostatecznych). Do zlikwidowania tak wielkiej ilości ocen niedostatecznych przyczyniają się godziny dodatkowe nauczycieli oraz uporczywa praca w świetlicy, w której skupiona jest młodzież z większą ilością ocen niedostatecznych.

Komitet Rodzicielski powołuje poszczególne komisje spełniające funkcje organizacyjne i wychowawcze. *"Największą rolę do popisu miała komisja lotna i naukowo-wychowawcza. Ustawicznie wchodziła ona w kontakt z poszczególnymi rodzicami, których dzieci pędziły życie chuligańskie".* Życie szkoły umilają zespoły artystyczne: orkiestra szkolna i zespoły taneczne. Młodzież szkolna bierze udział w manifestacyjnym pochodzie z okazji 1 Maja. *„Kończymy rok szkolny z wielkimi osiągnięciami, gdyż **produkcja** nasza zwiększa się do 93%”.*

Szkoła, jako jedna z lepszych szkół TPD, zostaje wyróżniona przydzieleniem nowego języka do nauczania. Z dniem 1 listopada obok języka rosyjskiego uczniowie poznają język angielski.

Rok 1953

W ramach łączności miasta ze wsią, młodzież szkolna, orkiestra oraz zespoły taneczne udają się do wsi produkcyjnej Kotunia w woj. poznańskim. Trzydziestu przodujących uczniów szkoły, pod opieką kierownika, dwóch nauczycieli oraz przedstawicieli Komitetu Rodzicielskiego, udaje się do Krakowa, Wieliczki i „budującego się potężnego obiektu Planu 6-letniego Nowej Huty”. Przywrócona zostaje działalność kółek pozalekcyjnych, dzieci mogą korzystać z dożywiania w świetlicy. Młodzież nawiązuje kontakt listowny z pionierami z Erfurtu w NRD.

Rok 1954

W Wiosennych Igrzyskach Harcerskich na szczeblu miejskim dziewczęta zajmują I miejsce w „dwóch ogniach”. Latem młodzież zwiedza Gdynię, Gdańsk, Oliwę i Sopot. Sto dzieci korzysta z półkolonii, jesienią klasy wyjeżdżają na wykopki.

W ramach miesiąca pogłębiania przyjaźni polsko-radzieckiej młodzież bierze udział w VII Festiwalu Filmów Radzieckich. We współzawodnictwie międzyszkolnym o liczną frekwencję szkoła zajmuje I miejsce, otrzymując w nagrodę dyplom uznania, piłkę i komplet kostiumów sportowych.

Rok 1955

Orkiestra szkolna, pod batutą Floriana Pawlaka, zdobywa I miejsce w miejskich eliminacjach szkolnych zespołów artystycznych. Powstaje szkolne koło ZMP. Kolejne sukcesy sportowe: sztafeta dziewcząt 4 x 50 oraz Halinka Szurma w czwórboju lekkoatletycznym na Igrzyskach Harcerskich zdobywają tytułu Mistrzyń Poznania, a w następnym etapie Mistrzyń Wielkopolski i kwalifikują się do wyjazdu na igrzyska centralne do Gdańska.

Z powodu przeniesienia Zdzisława Daneckiego do Domu Harcerza na stanowisko kierownika, przestaje istnieć harcerski chór szkolny.

W ramach obchodów Roku Mickiewiczowskiego odbywają się poranki z okazji rocznicy urodzin i śmierci poety, starsze klasy uczą się wierszy, czytają życiorysy, na lekcjach dyskutują na temat przeczytanych książek, młodsze poznają łatwiejsze utwory, czytają opowiadania z życia wieszcza. Wydział Oświaty przydziela szkole nowy zakład pracy jako Komitet Opiekuńczy – PKS z ul. Towarowej.

Lata 1956-1966

Kierownictwo szkoły obejmuje Stanisław Wiśniewski. Niestety, za jego kadencji kronika leży w zapomnieniu. Trudno zatem ten okres życia szkoły odtworzyć z całą dokładnością.

Powojenny wyż demograficzny zaczyna przerastać ciasne mury szkół podstawowych, których na Wildzie jest za mało. W szkole brakuje sal do nauki, młodsze klasy mają numerację od A do F, nauka trwa do późnych godzin wieczornych. Na okres Międzynarodowych Targów Poznańskich szkoła kilkakrotnie zamienia się w hotel dla gości targowych. Zajęcia na ten czas do końca roku szkolnego są zawieszane, z wyjątkiem klas siódmych, przygotowujących się do egzaminów do dalszych szkół.

Rozwój harcerstwa jest tak znaczący, że szkoła tworzy własny szczep pod nazwą „Szczep III im. Obrońców Poczty Gdańskiej”, w skład którego wchodzi dwie drużyny harcerskie i cztery zuchowe.

Uczniowie osiągający bardzo dobre wyniki w nauce i wykazujący aktywną postawę społeczną nagradzani są na koniec roku odznaką „wzorowego ucznia” oraz książką z dedykacją ufundowaną przez Komitet Rodzicielski. Spływają dyplomy i odznaczenia za osiągnięcia w spartakiadach i igrzyskach szkolnych. Zmienia się zakład patronacki – opiekę nad szkołą obejmują Kolejowe Zakłady Zabezpieczenia Ruchu i Łączności. Od nich szkoła otrzymuje telewizor, radiofonie oraz pomoc w usuwaniu niejednych usterek. Uczniowie odwdzięczają się piosenką, muzyką, deklamacją oraz inscenizacjami przygotowywanymi z okazji „Dnia Kolejarza”.

Rozwijają się organizacje szkolne: Koło Budowy Szkół, Samorząd Szkolny, Szkolne Koło Oszczędzania, Szkolne Koło Budowy Stolicy i Kraju, Szkolne Koło Przyjaźni Polsko-Radzieckiej Liga Obrony Kraju, Młodzieżowa Służba Ruchu.

Tradycją stają się uroczyste obchody Dnia Nauczyciela, świętowane początkowo w listopadzie, oraz Międzynarodowego Dnia Kobiet. Rozpoczynają się przygotowania do przeprowadzenia reformy szkolnej – ośmioletniego cyklu nauczania.

W pierwszym półroczu 1964 r. przeprowadzony zostaje remont kapitalny budynku. Nauczycielom i uczniom udzielają tymczasowej gościny inne wildeckie szkoły. Po remoncie podłogi w szkole błyszczą, a w rękach uczniów pojawiają się woreczki z „paputkami”. Solidność wykonanych prac pozostawia jednak wiele do życzenia. W klasach i na bocznych schodach trzeba wymienić odrywającą się posadzkę, uzupełnić wiele usterek i zaniedbań, wykończyć kotłownię. Szkoła pięknieje. Poszerzone zostają klasy kosztem uszczuplenia korytarza, przebudowane wejście przez szatnię, zmieniony gabinet lekarski, biblioteka, kancelaria, sekretariat i pokój nauczycielski. Na strychu, przy świetlicy, powstaje nowa izba lekcyjna. Nauczyciele zakładają sale przedmiotowe, klasopracownie. Następuje podział pomocy naukowych skomasowanych poprzednio w jednym ciasnym pomieszczeniu, dokupowane są nowe. Nauczyciele szkolą się na kursach i zebraniach, aby uzupełnić wiadomości i poznać nowe metody i formy pracy w zreformowanej szkole. Cały czas opieką otaczane są sieroty i półsieroty.

Rok 1966

Na stanowisko kierownika szkoły władze oświatowe powołują Tadeusza Flicińskiego.

Millenium Polski znajduje swoje odbicie w życiu i wyglądzie szkoły. Na budynku pojawia się olbrzymi napis „1000 lat”. Dekoracje korytarzy mają określony charakter: na parterze polityczny, na pierwszym piętrze kulturalny, na drugim historyczny. Odbywają się apele, akademie, lekcje poświęcone tysiącleciu historii, podejmowane są czyny społeczne, klasy dekorowane gazetkami. Znacznie poszerzony zostaje księgozbiór biblioteki. Uruchomiona zostaje stołówka szkolna.

Początki realizacji programu ośmiolatki to całkowite przejście na system klasopracowni, zakupienie sprzętu audiowizualnego, stosowanie aktywizujących metod nauczania oraz kolejny remont budynku. Powstaje Komisja Nowej Szkoły mająca na celu upowszechnianie nowych metod i form pracy bardziej aktywizujących dzieci. Nauczyciele zapoznają się z obsługą sprzętu audiowizualnego, biorą udział w lekcjach koleżeńskich, pogłębiają wiedzę poprzez referaty i dyskusje. Nowością w szkole jest zainstalowanie w sali matematycznej (obecna sala 27) urządzenia sprzężonego – pozwalającego na mechaniczne sprawdzanie wiadomości, wykonanego przez Komitet Opiekuńczy według projektu kierownika Flicińskiego. Szkołę odwiedza ekipa telewizyjna „Kroniki Poznania” sporządzając reportaż o unowocześnianiu metod pracy nauczycieli oraz działaniu maszyny sprawdzającej. Dla przodujących uczniów szkoły organizowana jest wycieczka Szlakiem Piastowskim. Szkolny Szczep Harcerski zostaje uznany za najbardziej aktywny na Wildzie. Odzywają się nieme przez długie lata głośniki – Komitet Opiekuńczy instaluje zakupioną z budżetu szkoły radiolę.

Rok 1967

W połowie września kierownictwo szkoły obejmuje mgr Antoni Szyburski.

Rok 1970

Rodzina Kaliksta Ogrodowskiego przekazuje szkole tablicę pamiątkową, fotografie i kopie dokumentów świadczące o pobycie byłego kierownika szkoły w obozie koncentracyjnym. 18

lutego, na budynku szkolnym usytuowanym wzdłuż ul. Prądyńskiego, dla uczczenia pamięci wszystkich nauczycieli poległych i pomordowanych przez hitlerowców w latach 1939 – 1945, zostaje uroczyście odsłonięta tablica pamiątkowa.

Rok 1971

Zostaje wybrany patron szkoły: Bohaterowie Monte Cassino. Rozpoczynają się prace organizacyjne. 1 grudnia umiera Henryk Śniegocki - działacz niepodległościowy, harcmistrz, powstaniec wielkopolski i śląski, odznaczony między innymi Krzyżem Kawalerskim OOP V kl.

Rok 1972

18 maja odbywa się uroczystość nadania Szkole Podstawowej nr 25 imienia Bohaterów Monte Cassino. Delegacja Kombatantów składa urnę z ziemią z pola bitwy.

Rok 1973

Drugi rok pracy wokół patrona szkoły. Uczniowie spotykają się z uczestnikami walk pod Monte Cassino, wykonują albumy, piszą wiersze, wypracowania poświęcone patronowi.

Rok 1974

Szkole przyznany zostaje medal pamiątkowy z okazji 200-lecia Komisji Edukacji Narodowej.

W dniu 18 maja, w 30-tą rocznicę zwycięskiej bitwy o Monte Cassino, uczestnicy walk przekazują dyrektorowi Szkoły Antoniemu Szyburskiemu sztandar ufundowany z dobrowolnych składek uczestników walk oraz innych darczyńców.

Rok 1975

Następuje połączenie szkół nr 25 i nr 28. Dyrektorem placówki zostaje Barbara Podlasińska. Swoje podwoje otwiera szkolna Izba Pamięci i Tradycji.

Rok 1976

1 września wchodzi w życie Kodeks Ucznia.

ZW Szkolnego Związku Sportowego wyróżnia szkołę za wkład pracy w rozwój sportu szkolnego na terenie województwa poznańskiego.

Rok 1977

Szkoła zdobywa II nagrodę na wystawie wojewódzkiej dorobku szkół za pracę wokół patrona oraz wyróżnienie w wojewódzkim konkursie rysunkowym „Lotnictwo i kosmonautyka w służbie człowieka”. Powstaje Gabinet Dobrych Doświadczeń.

Rok 1978

W szkole odbywa się Zlot Klubu „Czerwonego Maka”. Placówkę wizytuje krakowski naukowiec prof. Wojciech Narębski - żołnierz II Korpusu Polskiego. Szkoła prowadzi ożywioną współpracę z Instytutem Kształcenia Nauczycieli i Badań Oświatowych.

Rok 1979

Dyrektorem szkoły zostaje Krystyna Szudera – mgr matematyki. Szkołę odwiedza generał Antonio Richezy z Milano. Zwiedza Szkolną Izbę Patrona, w której pozostawia swoje pamiątki.

Rok 1980

Szkołę wizytuje Marian Dowmiński - były uczestnik walk pod Monte Cassino, zamieszkały w USA. Izba Pamięci zajmuje II miejsce w Wojewódzkim Konkursie na temat: „Zwycięstwo nad faszyzmem”. Szkoła może poszczycić się finalistami VI Wojewódzkiego Konkursu Polonistycznego.

Rok 1981

Szkołę odwiedza Julian Obolewicz - chorąży 15 Pułku Ułanów Poznańskich. Szkoła zajmuje II miejsce w Wojewódzkim Konkursie na Ekspozycję Pamięci Narodowej. Reprezentacja szkoły zdobywa II miejsce w finale wojewódzkim w piłce siatkowej dziewcząt oraz I miejsce we współzawodnictwie sportowym dzielnicy.

Rok 1982

Przedstawiciele szkoły biorą udział w Krakowie w uroczystościach z okazji 38. rocznicy Bitwy o Monte Cassino.

Rok 1983

Koło Historyczne nawiązuje kontakt z Zygmuntem Zawadzkiem z Gdańska-Oliwy, żołnierzem II Korpusu Polskiego, autorem hasła *Monte Cassino* w Encyklopedii Współczesnej.

Rok 1984

Delegacja Szkoły uczestniczy w zlocie szkół noszących imię Bohaterów Monte Cassino z okazji uroczystych obchodów 40 rocznicy bitwy o Monte Cassino w Warszawie. Szkoła zostaje odznaczona Odznaką Zbiorową Miłośników Miasta Poznania. Uczniowie zdobywają pierwsze miejsce we współzawodnictwie sportowym dzielnicy Wilda.

Rok 1985

Szkoła zdobywa wyróżnienie w Wojewódzkim Przeglądzie Szkolnych Izb Pamięci - 40 lecie PRL oraz odznaczenie za zasługi w propagowaniu wychowania patriotycznego. Uczniowie po raz kolejny zdobywają I miejsce we współzawodnictwie sportowym dzielnicy.

Rok 1986

Szkołę odwiedza jeden z pierwszych uczniów naszej szkoły - Franciszek Kołodowski z Gdyni (uczeń z lat 1910-1916). Uczniowie ponownie zdobywają I miejsce we współzawodnictwie sportowym dzielnicy.

Rok 1987

Nauczyciele pochodzenia polskiego, mieszkający w ZSRR, zwiedzają Izbę Pamięci.

Rok 1988

18 maja Prezydium Miejskiej Rady Narodowej nadaje szkole Odznakę Honorową Miasta Poznania w uznaniu zasług dydaktyczno-wychowawczych oraz za krzewienie właściwych postaw patriotycznych wśród uczniów. 11 listopada rozpoczynają się uroczyste obchody 70-lecia istnienia naszej, polskiej szkoły.

Rok 1990

Na emeryturę odchodzi Dyrektor Szkoły – Krystyna Szudera. Od 1 września obowiązki dyrektora przejmuje Remigiusz Warzecha – nauczyciel matematyki - po wyborze przez Radę Pedagogiczną.

Rok 1991

Uroczystą akademią z udziałem wielu kombatantów młodzież oddaje cześć bohaterom w 50 rocznicę walk o Tobruk. Referat wprowadzający wygłasza inż. Stefan Drouet.

Reprezentacja szkoły zajmuje I miejsce w Turnieju Artystycznym Szkół Wildeckich w MDK nr 1.

Rok 1992

W dniu Patrona Szkoły honorowymi gośćmi są m. in.: J. Jędrzejczak z Kanady oraz B. Z. Skarbek z Australii – uczestnicy walk pod Monte Cassino.

Rok 1993

W marcu odbywa się przeprowadzony przez Kuratorium Oświaty konkurs na stanowisko dyrektora szkoły. Na następne 5 lat funkcję tę powierza się Remigiuszowi Warzesze. W szkole powstaje w szkole klasa integracyjna, do której uczęszczać będą dzieci niepełnosprawne wraz z dziećmi pełnosprawnymi.

24 kwietnia, w dniu Święta 15. Pułku Ułanów Poznańskich, szkole składa wizytę wdowa po gen. Andersie, pani Irena Anders.

W Dniu Święta Patrona Szkoły zostaje przekazany nowy sztandar wyhaftowany przez matkę uczennicy panią Małgorzatę Grzelak.

Rok 1994

W styczniu odbywa się spotkanie absolwentów rocznika 1938 i 1939 byłej 11 Szkoły Powszechnej. Delegacja Szkoły bierze udział w światowych obchodach 50. rocznicy bitwy o Monte Cassino.

Rok 1995

Od 1 września rozpoczyna się nauka elementów informatyki w dwóch klasach pierwszych. Powstaje tzw. klasa wyrównawcza dla uczniów z trudnościami w nauce. Szkoła gości przedstawicieli oświaty Danii zainteresowanych funkcjonowaniem klas alternatywnych. Uzyskujemy pozytywną opinię o pracy w tym zakresie.

Rok 1996

Od 1 stycznia szkoły zostają przejęte przez Wydział Oświaty Urzędu Miejskiego, który do chwili obecnej jest organem prowadzącym. Polski Związek Filatelistów przyznaje szkole Srebrną Honorową Odznakę PZF za pracę z młodym pokoleniem filatelistów.

Rok 1997

Uroczyste obchody 25. rocznicy nadania Szkole Podstawowej nr 25 imienia Bohaterów Monte Cassino.

W szkole odbywa się pierwsza edycja ogólnoszkolnego konkursu wiedzy wszechstronnej „Omnibus”. Nagrodą jest kryształowy puchar i nagroda rzeczowa – 100 zł.

Rok 1998

Szkoła przystępuje do grona szkół noszących imiona związane z walkami o Monte Cassino. Delegacja szkoły i poczet sztandarowy bierze udział w I Sejmiku Szkół Montecassinowych w Polanicy.

Szkoła wzbogaca się o nowe pracownice komputerowe, utworzone m. in. dzięki staraniom i wsparciu finansowemu Rady Rodziców.

Rok 1999

Szkoła otrzymuje nową pracownię komputerową, jako dar MEN w ramach akcji ogólnopolskiej „Internet w każdej gminie”. W marcu odbywa się drugie spotkanie byłych uczniów 11 Szkoły Powszechnej, które jest inauguracją 80 rocznicy nauczania w języku polskim.

We wrześniu wchodzi w życie reforma oświaty wprowadzająca gimnazja. Na bazie szkoły Podstawowej nr 25 w budynku B powstaje gimnazjum, które otrzymuje nr 41. Funkcję dyrektora nowej placówki obejmuje Remigiusz Warzecha.

Rok 2000

W szkole przechodzi remont. Odnawiane są m. in. łazienki, sale lekcyjne, pokój nauczycielski, sala gimnastyczna, dach budynku D, plac zabaw, ułożona sztuczna trawa na boisku.

W grudniu odbywa się II edycja Dzielnicowego Konkursu na Projekt Kartki Bożonarodzeniowej. Wpływa ponad 300 prac z większości wildeckich szkół.

Rok 2001

Odbywa się trzecie spotkanie uczniów – absolwentów z lat 1938-39. Uczestnicy pozostawiają w Izbie Pamięci kolejne pamiątki. W SP 25 rozgrywany jest I Bieg Przełajowy o Puchar Dyrektora Szkoły. Uczniowie odnoszą wiele sukcesów w tej dyscyplinie na terenie m. Poznania.

Rok 2002

Szkoła z własnych funduszy nabywa komputery i oprogramowanie do pracowni komputerowej. Do biblioteki zostaje doprowadzona sieć internetowa.

W dniu 9 września wizytę duszpasterską w szkole składa ksiądz arcybiskup Stanisław Gądecki Metropolita Poznański.

Rok 2003

W kwietniu odbywa się konkurs przeprowadzony przez Kuratorium Oświaty na stanowisko dyrektora SP 25. Na następne 5 lat powierza się tę funkcję Remigiuszowi Warzesze.

Szkoła uzyskuje tytuł „Szkoły z Klasą” w ogólnopolskiej akcji prowadzonej przez Gazetę Wyborczą pod patronatem Prezydenta RP Aleksandra Kwaśniewskiego.

Kontynuowany jest remont kolejnych pomieszczeń.

Rok 2004

Zbiegają się trzy rocznice: 60 rocznica Bitwy o Monte Cassino, 30 rocznica nadania Szkole sztandaru, 85 rocznica nauczania w języku polskim. Dyrektor Remigiusz Warzecha otrzymuje medal, jako wyraz uznania dla całej Rady Pedagogicznej za pracę wychowawczą.

Rok 2005

W Dniu Patrona Szkoły, 18 maja, odbywają się uroczyste obchody 75-lecia powstania Szkoły, 60-tej rocznicy bitwy pod Monte Cassino, 30-tej rocznicy nadania szkole imienia oraz 85-tej rocznicy nauczania w języku polskim. Rada Pedagogiczna podejmuje decyzję o odnowieniu mogiły byłego dyrektora szkoły Kaliksta Ogrodowskiego oraz ufundowaniu granitowej tablicy nagrobnej.

Rok 2007

1 września stanowisko Dyrektora Gimnazjum nr 41 obejmuje pani Magdalena Katarzyńska-Radomska.

21 września odbywa się uroczystość otwarcia nowego boiska w ramach projektu „Utworzenie ogólnodostępnych stref rekreacji dziecięcej w Poznaniu i organizacja zajęć pozalekcyjnych”. Realizatorem projektu jest Miasto Poznań.

W kwietniu SP 25 jest współorganizatorem Okręgowej Młodzieżowej Wystawy Filatelistycznej „Pierwsze Kroki”, której towarzyszą liczne konkursy. Z tej okazji Poczta Polska wydaje okolicznościową kartkę pocztową i stosuje stempel okolicznościowy.

W maju delegacja szkoły i poczet sztandarowy biorą udział w kolejnym Sejmiku Szkół Montecassinowych w Chełmie.

Rok 2008

Na emeryturę odchodzi dyrektor Remigiusz Warzecha.

Z dniem 1 września na bazie Szkoły Podstawowej nr 25, Gimnazjum nr 41 oraz Zespołu Szkół Specjalnych zostaje utworzony Zespół Szkół z Oddziałami Integracyjnymi i Specjalnymi nr 2. Stanowisko dyrektora, w drodze konkursu, obejmuje pani Magdalena Katarzyńska-Radomska.